

קוליסים או תשעה הרהורים על פוטנציאל קריסה | ענת זכריה

- 0 העבודות חונקות דבור ישיר אפשר רק להתקרב ולרחם ולסוג ככלב.
- 1 נס גדול קורה בתחתית. האדמה היא מקום בו אי אפשר לעמד במקום. מכל עבר משתכן כח גדול. אם נתנגד לו – היכן בדיוק נעמד.
- 2 מאיה כהן לוי יורדת אל האדמה לראות מחדש את העולם, לראות היכן נמצא המקום אשר אמר, פוערת את מה שנפתח בכל חמו ומיד נסתם. מועדת. מי שמתאמץ למעד לא חוזר הביתה. אי אפשר לזכות גם בתהלה וגם בשיבה הביתה, אי אפשר לזכות באמץ הסחיפה מטה וגם להמלט מהבור. עכשו זה זמן ללמד יסודות. לצבר קפלים. להפגע למכתש שיצר מטאוריט בסיביר. ללאחז בגדית. לתרוח מול חור הכיור. אלי אלי למה עזבתני? אדמה היא אף פעם לא השג, איד אפשר לתת אמון במה שתמיד מציע סדק, זדה, חלל בור. גם אם נחריד מרתפים מה שנלקח לא יחזר. הגורל תאב מהומות. האדמה נקבים נקבים חלולים חלולים. אם היו מים היינו נרנעים.
- 3 הבולענים ממתים את המטע. אבל בכל פעם שאנחנו חורשים שדות, החיים נמשכים ונמתחים, החרץ הצר – נצחון מזהיר, מוליד לנו קלף מצין למקוח. שדות, שדות רחוקים. ויש גם שדה מגנטי – שדה כח וקטורי הפועל על גופים בעלי מטען בתנועה. ושדה קרב – מקום בו נערכים קרבות עוינים, וירטואליים או ממשיים. בהשאלה שטח בו ישנם פצועים ו/או הרוגים. ושדה ראיה – שטח שנתן לקלט ממנו מידע באמצעות האור מנקדת מבט ספציפית, ברגע נתון. לאדם שסובל ממחלה רשתית יש שדה ראיה צר במיוחד. ויש שדה – אם נבוא ונניף, נגיד לנו ניר, יעקרו הקוצים והעשבים הרעים ויהיה ראוי לזריעה.
- 4 היא כותבת על פתק בסטודיו: עקבות – שכבה ראשונה בהיר מאד, שכבה שניה להדגיש את העקבות בצבע קצת יותר כהה, עוד רשום של עקבות, וצבע שלישי להדגיש את הרשום השני. ויש פתאם את האדם אדם הזה? אני לא יודעת מה להגיד עליו. אם אתמסר כל כלי, נדמה לי שאמות.
- 5 יש משהו יפה במיוחד בעשית דברים במעגל קטן סגור וחסר סכוי אך עם כל המרץ והאמביציה של מעשים גדולים יותר. שעות של פעלה ריטואלית רבת קסם. הופכת את האדמה, הופכת אותי חסרת אונים. מגלה לי את היסודות תחת האבן. האם להמלט, לשאת את עצמי מן הערעור, להתלות בירח המלא או בזה הלקוי שתכליתו להרויח זמן?

- 6 הכל מסחרר ומפח ומרעיף. עמק מתחת לרגלים האדמה הבוררת מבראשית שוב כורעת בך תחתינו השבועים, היוצאים מגדרנו. אנחנו אוהבי הברש והדם, חביבים להיות מריעים על כל פסיעה או לקפץ פנימה ולהביס ונגעלים. לעשות משהו.
- הנה דקלים שפלי צמרת, היבש של החלול והמרעב הופך את היפי לזכרון לנגד עינינו ממש. ושום נצנים לא נראים בארץ.
- והנה שם, כמעט באמצע, מזבח שיח, אלמנט מנמיד חרוז כחל כתם וכסף, ואיה השעה? הייתי מבקשת שיעטרוהו בחריטה, במעשה מגנה באולר קטן.
- והנה עולה הזרע, כמו התפרצות סנטימנטלית בצורה סגורה אחת, מקנן לבטח, חסר זרע. אולי תשובה לשאלה שלא שאלנו. קצר היד שלו מצטרף אל הנכיות האחרות, הבלתי נמנעות.
- רק האפק הגבוה עוצר נשימה.
- לא קל להתחיל בקלף אבל רק בחריטות, באור המסמא, במבקש להתרוקן, אפשר לאחז ידים ולנשם.
- 7 אנחנו שמעולם לא נעצנו להשתהות מניחים לנגמ"ש – נושא גיסות משרון, לפלס תדהמה בלבנו, התת קרקעי מתפרץ מפחד נהמת הגלגל. מזל שבבית זרועותינו עוד לופתות לחם.
- אין ברה. היומיום חייב להספיק.
- 8 איך אפשר להצמיח כנף כשאנחנו יושבים במקום שכלו צפיה לבאות. אלו רק היתה חולפת צפור היינו מרפים מעט את קמוט המצח.
- 9 על האדמה, בגבול החמר, כחוש נס העתיד. ההוזה תת קרקעי, פלא, סף מפאר המכה אותנו בסגורי הריק. מספיקה יד חותרת לפער את כל חושיו, להעניק לנו מחילה. לעולם נהיה חביבים מקום ריק תחתינו, נקרא לו אלהים.
- בתוך הבזר צל חולם על עשב ונס המים. ואולי זו שאלת המעשה הצודק, ואולי אלה השאלות שמתחילות במלה בית, ואולי זו תנועת האדמה שבגללה העולם אינו מסקנה.